

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 18. prosince 2025 o stížnosti

odsouzeného: [REDAKCE], narozený dne [REDAKCE]

proti usnesení Okresního soudu v Mostě ze dne 19. 9. 2025, č. j. 6 PP 219/2024-179

takto:

Podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu se napadené usnesení **zrušuje** a okresnímu soudu se **ukládá**, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením Okresní soud v Mostě rozhodl tak, že podle § 88 odst. 5 tr. zákoníku se odsouzený podmíněně propouští z výkonu trestu odnětí svobody ve výměře 3 měsíců, který mu byl uložen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 20. 10. 1986 sp. zn. 4 T 162/1986 a z doživotního trestu, který mu byl uložen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 1988 sp. zn. 1 T 6/1988 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 2. 8. 1990 sp. zn. 1 T 6/1988. Podle § 89 odst. 1 tr. zákoníku mu stanovil zkušební dobu v trvání 7 roků a zároveň nad ním vyslovil dohled probačního úředníka a uložil mu povinnost, aby se odsouzený po absolvování programu v [REDAKCE] zdržoval do konce zkušební doby na adrese [REDAKCE], popř. při plánované změně trvalého pobytu, aby tuto skutečnost s dostatečným předstihem sdělil soudu. Podle § 89 odst. 2 tr. zákoníku, § 48 odst. 4 tr. zákoníku odsouzenému uložil přiměřené povinnosti a omezení, a to podle písm. b), c), d), h) podrobit se vhodnému programu sociálního výcviku a převýchovy v [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], podrobit se léčbě závislosti na návykových látkách, které není ochranným лечením podle tohoto zákona, podrobit se vhodnému programu psychologického poradenství, zaměřeného zejména na prevenci drogové závislosti včetně povinnosti podrobit se na výzvu terapeuta nebo probačního úředníka testování na přítomnost omamných a psychotropních látek a alkoholu v těle a zdržet se požívání alkoholických nápojů nebo jiných návykových látek. Podle § 88 odst. 1 tr. zákoníku pak přijal záruku za dovršení nápravy odsouzeného poskytnutou spolkem [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE].
2. Své rozhodnutí odůvodnil okresní soud tím, že odsouzený vykonal zákonem vyžadovanou část trestu, čímž splnil první zákonnou podmínku. Dále poukázal, že dle hodnocení věznice se odsouzený chová řádně a plní si své povinnosti, kdy byl opakovaně kázeňsky odměněn, je zařazen do I. stupně přístupné skupiny vnitřní diferenciací, stanovený program zacházení plní svůj cíl, přičemž dle závěrů věznice, jakož i jejího ředitele, odsouzený prokazuje své polepšení, i když je nutné přihlídnout k rizikovým faktorům osobnosti a okolnostem spáchaného činu, dlouhodobému uvěznění v podmínkách uzpůsobených pro výkon trestu odnětí svobody odsouzených s výjimečnými tresty a s tím související menší míře vystavování se stresovým situacím a podnětům, ve kterých by mohl prokázat schopnost vlastní seberegulace a žádoucí přístup k řešení zátěžových situací. Vzhledem k tomu je dle názoru okresního soudu splněna i podmínka spočívající

Shodu s prvopisem potvrzuje Gabriela Šířová.

v prokázání polepšení. Pokud jde o třetí zákonnou podmínku, konstatoval, že pakliže je další zákonnou podmínkou odůvodněný předpoklad, že odsouzený v případě podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody do budoucna povede řádný život a nehrozí-li současně s ohledem na okolnosti činu, za který byl odsouzen, a povahu jeho osobnosti opakování spáchaného nebo jiného obdobného zvláště závažného zločinu, lze i se splněním této vyslovit souhlas. Uvedl, že odsouzený dle znalců při výkonu trestu odnětí svobody doznal významné osobnostní změny, která umožňuje přiznat i posun v oblasti morálně etických norem, má náhled na nepřípustnost svého tehdejšího jednání, využil všech ve vězeňském prostředí dostupných odborných aktivit posilujících resocializační potenciál, v tuto chvíli pravděpodobně dosáhl v tomto smyslu maxima možného, po případném propuštění je pozitivně motivován k abstinenci od alkoholu a jiných návykových látek, v současnosti není z psychiatrického hlediska společností nebezpečný a vzhledem ke skutečnosti, že spolupracoval se zaměstnanci Vězeňské služby ČR na přípravě na propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a za soudem stanovených podmínek, jeví se podmíněné propuštění odsouzeného z hlediska znalců jako možné. Dosud vykonaný trest odnětí svobody tak dle okresního soudu dosáhl žádaných výchovných účinků. Konstatoval, že odsouzený má zajištěné zázemí, včetně bydlení a zaměstnání, že si je vědom, že podmíněné propuštění není samozřejmostí a nechce důvěru soudu zklamat tím, že by se dopustil jednání, které by zavedlo příčinu k nařízení výkonu zbytku trestu po podmíněném propuštění, že dle názoru soudu udělal vše pro to, aby bylo od něj možné očekávat, že v budoucnu povede řádný život, a že byl soustavně připravován na život na svobodě. Uzavřel, že jej tedy propustil, neboť je toho názoru, že si odsouzený zaslouží šanci osvědčit se ve zkušební době.

3. Proti tomuto usnesení podala ihned po jeho vyhlášení ve veřejném zasedání přímo do protokolu státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Mostě stížnost.
4. V jejím písemném odůvodnění uvedla, že první zákonná podmínka dle ustanovení § 88 odst. 1, odst. 5 tr. zákoníku byla bezesporu splněna. Pokud jde ovšem o prokázání polepšení, přestože soud větší část hodnocení věznice, ze kterého vycházel, citoval, vynechal například vyjádření týkající se očekávání a plánů odsouzeného, „jeho očekávání a plány jsou však mnohdy nereálné a nejsou korigovatelné racionální argumentací, neboť odsouzený je nevýratně přesvědčen o svých schopnostech zvládnout všechny nástrahy a zcela odmítá připustit si své možné selhání a hledat tak alternativní možnosti v souladu se zákonem“, a nezmiňuje ani, že odsouzený byl jen částečně úspěšný při minimalizaci kriminogenního faktoru osobnost a chování, přičemž uvedený kriminogenní faktor byl v roce 2016 vyhodnocen v rámci SARPO (Systému pro analýzu rizik a potřeb odsouzených) jako faktor s vysokou souvislostí s trestnou činností. Odsouzený sice absolvoval několik standardizovaných programů a navštěvoval aktivitu individuálního psychologického poradenství, ovšem dle názoru hodnotitelů je „absolvování těchto aktivit pouze formální, kdy stále nedochází k přijetí adekvátní odpovědnosti za své jednání, nedošlo k plnému uvědomění si následků své trestné činnosti a odsouzený nepocítuje potřebu odčinění svého jednání. Odpovědnost za své jednání spatřuje v obětech, které dle jeho mínění vyvolaly konflikt, ve kterém se on pouze bránil a dehonestuje tak hodnotu jejich života. Neprojevil lítost nad svými oběťmi, ale pouze lituje sám sebe a situaci, do které se dostal. Nepřipouští si riziko zneužití alkoholu v civilním životě, striktně odmítá možnost požití alkoholu a nemá v případě relapsu ani představu, jak účinně zamezit recidivujícímu jednání. Převažuje u něj neadekvátně pozitivní sebe prezentace, která se jeví jako významné riziko selhání v civilním životě“. Výše uvedeným pasážím z hodnocení věznice se soud v rámci napadeného usnesení vůbec nevěnoval. Hodnotitelé popisují pouze částečnou úspěšnost při minimalizaci kriminogenního faktoru osobnost a chování. Ve specifických podmínkách výkonu trestu odnětí svobody odsouzený prokazuje polepšení, nicméně vzápětí hodnotitelé poukazují na rizikové faktory jeho osobnosti. Nadto je hodnocení věznice sice stěžejním, nikoli však jediným hlediskem při hodnocení druhé zákonné podmínky a její splnění je dle jejího názoru přinejmenším sporné.

5. Uvedla dále, že třetí zákonná podmínka a podmínka, která se týká pouze osob odsouzených k výjimečnému trestu odnětí svobody na doživotí, že u odsouzeného nesmí hrozit, že s ohledem na okolnosti činu, za který byl odsouzen a povahu jeho osobnosti, by opakoval spáchaný či jiný obdobný zvláště závažný zločin, dle jejího názoru splněny nebyly. Poukázala, že dle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie znalců [REDACTED] odsouzený trpí vrozenou poruchou intelektu, vyznačující se poruchou intelektových a adaptivních funkcí, které ho nevratně limitují ve vyjmenovaných oblastech. Dlouhodobým působením odborných přístupů u něj došlo mimo jiné k hodnotovému vyvrácení a k pozitivní socializaci. Výkon trestu tak na něj měl pozitivní vliv a vedl k adaptivní změně jeho osobnosti. Je dostatečně schopen přiznat si své chyby, pochopil hlavní faktory, které ho do dané situace dovedly, souvislosti si uvědomil, vnitřně je přijal a po celou dobu výkonu trestu se motivovaně snažil v tomto směru pozitivně změnit. Vnitřní změna postojů je nejvýznamnějším faktorem a základem možného resocializačního úspěchu. Znalci považují za zásadní, aby bylo zaručeno, že vlastní přechod do nového prostředí, ale i další život odsouzeného bude dlouhodobě asistován. Jedině tak se jeví podmíněné propuštění možné i z hlediska znalců. Znalci dále uvádějí, že odsouzený není z primárně psychiatrického hlediska společností nebezpečný.
6. Vznese otázku, zda soud měl či neměl provést důkaz spisovým materiálem (přínejmenším) stran posledního návrhu odsouzeného na podmíněné propuštění z roku 2019, v souvislosti s nímž bylo na odsouzeného vypracováno několik znaleckých posudků, včetně revizního ústavního znaleckého posudku vyhotoveného 15. 1. 2022 znaleckou komisí ve složení [REDACTED]. Poukázala, že komise znalců shrnula, že se ztotožňuje se závěry znaleckého posudku znalkyně [REDACTED] ze dne 19. 6. 1987. Uvedla, že znalci vypsali konkrétní pasáže, se kterými se ztotožnili. Mimo jiné i „kategorie dobra a zla jsou mu cizí, neuvažuje v dimenzi správně a nesprávně, nemá vytvořenou hierarchii hodnot, nemá zodpovědnost, není schopen prožívat vinu, z psychologického hlediska je přestavba takto strukturované osobnosti nereálná“. Znalci se ztotožnili také se závěry znalce [REDACTED], který ve znaleckém posudku uvedl mimo jiné to, že si odsouzený nepřipouští rizika a možnost vlastního selhání. Díky své sociální naivitě je snadněji manipulovatelný, což představuje riziko, pokud by se dostal do kontaktu s nesprávnými lidmi. Skutečnost, že se odsouzený adaptoval úspěšně v rámci výkonu trestu odnětí svobody, nelze brát automaticky jako záruku stejně úspěšné adaptace v méně předvídatelném a na samostatné posuzování, rozhodování a řešení situací a problémů v náročnějším extramurálním prostředí. Prognosticky nepříznivou skutečností je, že posuzovaný nepřipouští žádná rizika či komplikace. Změna struktury osobnosti není příliš reálná. S postupujícím věkem se nepříznivé projevy patologické osobnostní struktury zmírňují, základní charakteristika nicméně zůstává stálá. Skutečná sebereflexe přesahuje možnosti odsouzeného, je naivně pozitivní a nerealistický. Značná naivita jej mimo jiné disponuje ke snadné navoditelnosti.
7. Uvedla dále, že komise znalců se oproti tomu neztotožnila se závěry znaleckého posudku znalců [REDACTED] o kterém uvádí, že naprosto nadhodnocuje aktuální mentální a intelektovou kapacitu posuzovaného, znalecký posudek je nepřezkoumatelný. Znalecký posudek znalců [REDACTED] ovšem obsahuje v části „výpis ze spisu“ právě protokol o veřejném zasedání ze dne 1. 4. 2021, kdy proběhl výslech znalců [REDACTED] a jiné znalecké posudky v úvodní části znalci [REDACTED] necitují. Je otázkou, zda znalcům [REDACTED] byla známa skutečnost, že znalecký posudek znalců [REDACTED] byl následně revizním znaleckým posudkem takto dehonestován a prohlášen za nepřezkoumatelný. Bohužel aktuální znalecký posudek ve svých závěrech i posudkem znalců [REDACTED] opakovaně argumentuje.
8. Poukázala, že závěry znaleckého posudku znalců [REDACTED] jsou v zásadním rozporu se závěry revizního znaleckého posudku z roku 2022. Především v části, kde se znalci vyjadřují k tomu, že si „je odsouzený schopen přiznat své chyby a že si je vnitřně uvědomil a přijal, přičemž vnitřní změna postojů je pak svou podstatou nejvýznamnějším motivačním prvkem působícím při

formování celého nového hodnotového systému, který je následně podstatným faktorem a základem možného resocializačního úspěchu“. Je tak otázkou, proč znalci [REDAKCE] čerpali informace pouze z výše uvedeného znaleckého posudku znalců [REDAKCE] a neměli možnost čerpat (či nečerpali) i z dalších znaleckých posudků. Je tak názoru, že znalci neměli k dispozici všechny relevantní skutečnosti a pro velmi citelný rozpor závěrů s dalšími znaleckými posudky z nedávné minulosti neměl mít uvedený znalecký posudek při rozhodování soudu takto stěžejní význam.

9. Konstatovala, že riziko opakování zvláště závažných zločinů, pro které je odsouzený ve výkonu trestu, je natolik zásadní pro ochranu společnosti, že reálné uvažování o podmíněném propuštění může přicházet v úvahu jen v případech, že uvedené riziko je zcela vyloučeno z pohledu faktorů, které toto riziko zakládají. Na základě závěrů žádného z dosud vypracovaných znaleckých posudků nelze jednoznačně konstatovat, že takováto jistota existuje.
10. Závěrem navrhl, aby Krajský soud v Ústí nad Labem napadené usnesení zrušil a sám rozhodl ve věci tak, že se návrh odsouzeného na podmíněné propuštění zamítá a že se nepřijímá záruka za dovršení nápravy odsouzeného od spolku [REDAKCE]
11. Ke stížnosti státní zástupkyně zaslal stížnostnímu soudu vyjádření [REDAKCE] předseda spolku [REDAKCE]. Popsal spolupráci s odsouzeným [REDAKCE] a obsáhle komentovat některé body ze stížnosti státní zástupkyně. Jeho komentář lze shrnout tak, že je jim známo, že odsouzený zcela odmítá připustit si své možné selhání, což je ošetřeno tak, že odsouzený bude první půlrok v bezpečném prostředí odborného zařízení a po celou dobu podmínky bude doprovázen i sledován mentorem. Jsou si jisti, že si odsouzený dobře uvědomuje, co spáchal i jaké byly příčiny. Není správné vykládat jednotlivé části hodnocení mimo kontext závěru, který je jednoznačně pozitivní. Mají za to, že podmínka vedení řádného života je splněna a zaručují se, že by soudu dali bezodkladně zprávu, kdyby odsouzený cokoli z podmínek usnesení soudu nedodržoval. Domnívají se, že vycházet ze znaleckého posudku z roku 1987 je odborně nesprávné. Jednoduchou osobnost a snížený intelekt není podle jejich názoru správné přičítat odsouzenému k tíži. Lítost projevuje tak, jak to struktura jeho osobnosti umožňuje. Rozdíl v posudku komise znalců z 15. 1. 2022 a posledním znaleckým posudkem [REDAKCE] z 25. 4. 2025 lze vysvětlit mimo jiné i tím, že odsouzený ve věznici absolvoval specializované terapeutické programy. Ve vězení dokázal navázat dlouhodobé citové vztahy s několika osobami zvenčí v kvalitě, jakou před uvězněním neznal. Přetrvávají dodnes a jejich hmatatelným výsledkem je nabídka bydlení. Neztotožňují se se závěrem znalecké komise z 15. 1. 2022 v hodnocení míry rizika agresivity souvisejícím s jeho simplexní osobností. Nedomnívají se, že by prostředí věznice bylo „bezpečné“ z pohledu absence spouštěčů agrese. Jeho „masivně snížený intelekt“ skutečně, jak konstatovala znalecká komise, nemůže být ničím kompenzován, reagují na to však nastavením podmínek mentoringu a podpůrným bude v tomto směru i prostředí Církve adventistů sedmého dne, do jejíhož společenství by se odsouzený zařadil. Závěrem navrhl, aby Krajský soud v Ústí nad Labem stížnost státní zástupkyně jako nedůvodnou zamítl.
12. Krajský soud přezkoumal z podnětu podané stížnosti napadené usnesení z hledisek uvedených v § 147 odst. 1 tr. řádu, stejně jako řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že podané stížnosti je nutno přiznat důvodnost.
13. Řízení, které vydání napadeného usnesení předcházelo, není zatíženo žádnou procesní vadou, která by měla vliv na správnost vydaného usnesení. O žádosti o podmíněné propuštění rozhodoval věcně i místně příslušný soud ve veřejném zasedání, přičemž všechny strany o něm byly včas vyrozuměny a zúčastnily se jej. Byla plně respektována všechna zákonná práva odsouzeného, který byl ve smyslu ustanovení § 333 odst. 2 tr. řádu poučen o možnosti vyjádřit se ve veřejném zasedání k předmětu řízení, a této možnosti i využil.

14. Co se týká přezkumu věcné správnosti napadeného usnesení, je nutno předně konstatovat, že jeho odůvodnění je nedostatečné a ve výsledku pak i v podstatě nepřezkoumatelné. Podle § 134 odst. 2 tr. řádu musí soud v odůvodnění svého usnesení, jestliže to přichází podle povahy věci v úvahu, uvést zejména skutečnosti, které byly vzaty za prokázané, důkazy, o něž se skutková zjištění opírají, úvahy, jimiž se řídil při hodnocení provedených důkazů, jakož i právní úvahy, na jejichž podkladě posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona. V dané věci však tyto náležitosti odůvodnění napadeného usnesení nesplňuje. Především stran úvah okresního soudu ohledně posouzení splnění jednotlivých zákonných podmínek pro rozhodnutí o návrhu odsouzeného na podmíněné propuštění, je neúplné a úvahy okresního soudu jsou nepodložené. Okresní soud v odůvodnění napadeného usnesení logicky a přesvědčivě nevyložil své úvahy, pro které přijal prezentované závěry a nevypořádal se se všemi skutečnostmi, které vyplývaly z provedených důkazů, přestože byly tyto v několika případech v rozporu.
15. Okresní soud si nadto pro své rozhodnutí neopatřil dostatečný podklad, neboť dokazování provedl v nedostatečném rozsahu pro to, aby mohl dostatečně posoudit, zda se odsouzenému již podařilo splnit všechny zákonné podmínky pro vyhovění jeho návrhu na podmíněné propuštění dle ustanovení § 88 tr. zákoníku. Okresní soud předně nepostupoval dostatečně důsledně, když ve veřejném zasedání neprovedl důkaz podstatným obsahem trestních spisů vztahujících se k odsouzení, ohledně nichž se odsouzený podmíněného propuštění nyní domáhá. Při takovémto postupu nemůže okresní soud posoudit, zda meritorní rozhodnutí z těchto trestních věcí odsouzeného nebyla v mezidobí nějak dotčena a nemá ani ucelený obraz o poměrech odsouzeného v době, kdy se trestné činnosti dopustil, o jeho postoji k jím spáchané trestné činnosti, k uloženému trestu a o jeho případném posunu. Pochybení je nutno spatřovat dále i v tom, že okresní soud neopatřil a neprovedl ve veřejném zasedání důkaz podstatným obsahem spisů z předchozích řízení o návrzích odsouzeného na podmíněné propuštění. Tyto spisy jsou přitom podstatné pro posouzení dosažení skutečné nápravy odsouzeného a rovněž podmínky předpokladu vedení řádného života, resp. vyloučení hrozby neopakování trestné činnosti, a to zejména v případě odsouzeného, který je ve výkonu trestu odnětí svobody již čtvrtou dekádu, byl odsouzen pro spáchání zločinů tak závažných, že mu za ně byl uložen nejprísrnější z možných trestů a s ohledem na jeho duševní stav byl v souvislosti s jeho předchozími návrhy na podmíněné propuštění v minulosti opakovaně znalecky zkoumán.
16. Okresnímu soudu je nutno dále vytknout, že selektivně vybírá důkazy či jejich části odsouzenému prospívající, a naopak důkazy svědčící v jeho neprospěch ponechává bez povšimnutí. Námitka státní zástupkyně, která poukázala na pochybení okresního soudu v tomto směru, konkrétně v případě jeho posuzování podmínky polepšení, je tak zcela důvodná. Okresní soud totiž v bodě 16. napadeného usnesení odkázal na hodnocení odsouzeného vypracovaného Vězeňskou službou ČR, z něhož vyzdvihl, že se odsouzený chová řádně a plní si své povinnosti, že byl opakovaně kázeňsky odměněn, že je zařazen do I. stupně prostupné skupiny vnitřní diferenciaci, že stanovený program zacházení plní svůj cíl, a že odsouzený dle závěrů věznice, jakož i jejího ředitele, ve výkonu trestu odnětí svobody prokazuje své polepšení.
17. Přestože pak navázal citací jiné pasáže téhož hodnocení “i když je nutné přihlédnout k rizikovým faktorům osobnosti a okolnostem spáchaného činu, dlouhodobému uvěznění v podmínkách uzpůsobených pro výkon trestu odnětí svobody odsouzených s výjimečnými tresty a s tím související menší míře vystavování se stresovým situacím a podnětům, ve kterých by mohl prokázat schopnost vlastní seberegulace a žádoucí přístup k řešení zátěžových situací“, nijak se s těmito rizikovými faktory, ke kterým je dle jeho konstatování nutno přihlédnout, nevypořádal a žádným způsobem na ně reagoval. Naopak v rozporu s naposledy citovaným a bez dalšího vysvětlení v následující větě uvedl, že „Z takto rozvedených skutečností lze, dle názoru soudu, shledávat i další zákonnou podmínku spočívající v prokázání polepšení ve výkonu trestu odnětí svobody, a to svým chováním a plněním povinností, za splněnou.“ Naposledy citovaná pasáž na č. l. 4 hodnocení věznice nadto o polepšení odsouzeného ničeho nevypovídá.

18. Okresní soud dále vůbec nezmínil a nijak se nevypořádal se skutečností, že Vězeňská služba ČR v hodnocení rovněž uvádí, že odsouzený dosáhl potřebného stupně nápravy pouze částečně, že byl jen částečně úspěšný při minimalizaci kriminogenního faktoru osobnost a chování, kdy sice absolvoval standardizovaný program 3Z (Zastav se, zamysli se a změň se) a VIT (Victim impact training) a navštěvoval aktivitu individuálního psychologického poradenství, dle hodnotitelů je ovšem absolvování těchto aktivit „pouze formální, kdy stále nedochází k přijetí adekvátní odpovědnosti za své jednání, nedošlo k plnému uvědomění si následků své trestné činnosti a odsouzený nepocituje potřebu odčinění svého jednání. Odpovědnost za své jednání spatřuje v obětech, které dle jeho mínění vyvolaly konflikt, ve kterém se on pouze bránil a dehonestuje tak hodnotu jejich života. Neprojevil lítost nad svými oběťmi, ale pouze lituje sám sebe a situaci, do které se dostal.“
19. Dalšího pochybení se pak okresní soud dopustil, pokud zcela pominul, že ohledně duševního stavu odsouzeného bylo v minulosti vypracováno hned několik znaleckých posudků, včetně revizního znaleckého posudku Psychiatrické kliniky Fakultní nemocnice Hradec Králové ze dne 15. 1. 2022, tedy z doby nijak významně vzdálené (vzhledem k předmětu zkoumání), který zpracovala znalecká komise ve složení [REDAKCE] a vzal v úvahu, pokud jde o znalecké zkoumání odsouzeného, závěry pouze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, klinická psychologie znalců [REDAKCE] ze dne 6. 6. 2025.
20. Rovněž v tomto směru vznesená námitka státní zástupkyně v podané stížnosti je naprosto důvodná. Okresní soud totiž takto postupoval přesto, že závěry jím přibráných znalců [REDAKCE] nejsou se závěry zejména uvedeného revizního znaleckého posudku v souladu, a přesto, že jedním z podkladů pro jejich znalecký posudek byl protokol o veřejném zasedání konaném u Okresního soudu v Sokolově ohledně předchozího návrhu odsouzeného na podmíněné propuštění, kdy byli vyslýcháni znalci [REDAKCE]. Se závěry znaleckého posudku těchto znalců se ovšem revizní znalecký posudek Psychiatrické kliniky Fakultní nemocnice Hradec Králové neztotožnil a znalecká komise jej označila dokonce za nepřezkoumatelný.
21. Ze znaleckého posudku okresním soudem přibráných znalců [REDAKCE] přitom zároveň nevyplývá, že by byli s jinými, ohledně odsouzeného zpracovanými znaleckými posudky, minimálně s oním revizním znaleckým posudkem, seznámeni. Přestože znalec [REDAKCE] u veřejného zasedání k dotazu soudu uvedl, že posudky, které se vztahovaly k podmíněnému propuštění odsouzeného, k dispozici měli, vycházeli z nich a „nějakým způsobem“ je v jejich závěru i komentovali, je evidentní, že toto jeho vyjádření neodpovídá skutečnosti. Ve výčtu jimi zpracovaných dat totiž není uveden z předchozích znaleckých posudků vypracovaných ohledně duševního stavu odsouzeného ani jediný a analyzovat je tedy tito znalci nemohli. Okresní soud se pak s tímto vyjádřením znalce [REDAKCE] spokojil, přestože bylo jednak značně obecné, ale především bylo v rozporu s obsahem samotného tímto znalcem vypracovaného posudku. Okresní soud tedy pochybil, pokud znalec ani s tímto zásadním rozporem nekonfrontoval.
22. V bodě 17. napadeného usnesení pak okresní soud pouze odkazuje na obecná konstatování znalců [REDAKCE] že odsouzený doznal významné osobnostní změny, která umožňuje přiznat i posun v oblasti morálně etických norem, a že má náhled na nepřipustnost svého tehdejšího jednání, aniž by se zároveň vypořádal se skutečností, že u odsouzeného absentuje projevená lítost nad oběťmi a jejich blízkými, že odsouzený stále tvrdí, že pokusu o vraždu v roce 1984 se neodpustil, že se k němu přiznal, protože mu to poradil spoluvězeň, a že pokud jde o dvě vraždy dokonané, jejich spáchání sice doznává, ovšem tvrdí, že konfliktní situaci s obětí vnímal tak, že on sám je ohrožen a musí se přece bránit (jak dokládá též obsah stanoviska Probační a mediační služby ČR ze dne 25. 6. 2025). Z předmětného rozsudku

Městského soudu v Praze č. j. 1T 6/88-1210 ovšem vyplývá, že vraždy [redacted] a loupežné vraždy [redacted] se odsouzený dopustil zákeřně, když v případě vraždy nevidomého [redacted] toho ubil rukama, kladivem, skleněnými pěstlity, když ještě těžce zraněného chrčícího, který se nemohl bránit, bodl přes jeho prosby šroubovákem do oka a do rána vedle něho přespál. Obdobně brutálně si počínal i vůči poškozenému [redacted] jemuž zasadil nejméně 12 bodných ran do hrudníku, krku, zátylku a temene hlavy, ač šlo o téměř sedmdesátiletého muže, který vzhledem k tomu, i stavu opilosti, byl z hlediska obrany hendikepován, a navíc po prvních bodných ranách odsouzeného prosil, aby ho nechal, avšak odsouzený mu na to s cynismem a citovou chladností zasadil poslední ránu nožem do zátylku a hlavy, o níž se nůž ohnul. V obou případech neadekvátně k podnětům poškozeným.

23. Okresní soud dále v bodě 17. odůvodnění bez dalšího pouze konstatoval, že odsouzený je pozitivně motivován k abstinenci od alkoholu, aniž by ovšem v této souvislosti jakkoli reagoval na zjištění, že dle hodnocení věznice si odsouzený „nepřipouští riziko zneužití alkoholu v civilním životě, striktně odmítá možnost požití alkoholu a nemá v případě relapsu ani představu, jak účinně zamezit recidivujícímu jednání. Převažuje u něj neadekvátně pozitivní sebe prezentace, která se jeví jako významné riziko selhání v civilním životě“.
24. Za zcela nepřezkoumatelné je pak třeba označit konstatování okresního soudu, že odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody propustil, „neboť je toho názoru, že i odsouzený si zaslouží šanci se osvědčit“. Stejně tak je nepřezkoumatelné konstatování okresního soudu, že „odsouzený nechce důvěru soudu zklamat tím, že by se dopustil jednání, které by zavadlo příčinu k nařízení výkonu zbytku trestu po podmíněném propuštění“.
25. Konečně je třeba okresnímu soudu vytknout, že nijak neodůvodnil, v čem spočívá tak zásadní posun na straně odsouzeného, k němuž mělo dojít právě v době od jeho zkoumání znaleckou komisí a od posledního rozhodování o jeho návrhu na podmíněné propuštění, který okresnímu soudu dovoluje učinit jím přijatý závěr, že dosud vykonaný trest odnětí svobody dosáhl žádaných výchovných účinků.
26. Shora vytknutá neúplnost dokazování, jakož i nedostatky v hodnocení důkazů byly důvodem, pro který krajský soud napadené usnesení podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušil a okresnímu soudu uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.
27. Okresní soud si bude tedy muset předně pro rozhodnutí o návrhu odsouzeného na podmíněné propuštění opatřit dostatek podkladů, z nichž by bylo možno s co největší mírou pravděpodobnosti usoudit, na kolik dosavadní výkon trestu splnil u odsouzeného předpokládaný účel. Bude muset provést důkaz nejméně podstatným obsahem trestních spisů vztahujících se k odsouzení, ohledně nichž se odsouzený nyní podmíněného propuštění domáhá, opatřit si a provést důkaz podstatným obsahem spisů z předchozích řízení o návrzích odsouzeného na podmíněné propuštění, provést důkaz revizním znaleckým posudkem Psychiatrické kliniky Fakultní nemocnice Hradec Králové ze dne 15. 1. 2022 a ten pak porovnat s ostatními provedenými důkazy. Pokud mezi nimi bude rozpor, bude se s ním muset náležitě vypořádat. Vyvaruje se nepodložených formulací, všechny provedené důkazy pak především již řádně vyhodnotí a své hodnotící úvahy promítne do odůvodnění svého rozhodnutí v intencích ustanovení § 134 odst. 2 tr. řádu, a to úměrně závažnosti projednávané věci.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** stížnost přípustná.

Ústí nad Labem 18. prosince 2025

Mgr. Andrea Martiníková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Gabriela Šířová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18.12.2025 a vykonatelnosti dne 18.12.2025.

Připojení doložky provedla Petra Marešová dne 04.02.2026.